

[Johan Asmussen.]

rammer, som er lagt i kommissionsbetænkningens eget lovudkast, nemlig med hensyn til jernbaneanlæg, idet man nu vil medtage ikke-statslige anlæg og det helt nye område anlæg for rutebildrift, hvor man vil give adgang til, om jeg så må sige, fri ekspropriation, ganske vist ikke blot, hvor det drejer sig om statens rutebillinjer, men også, hvor det drejer sig om andre, herunder helt private linjer. Når jeg siger „ganske vist“, ligger der heri, at vi i mit parti ifølge vort program lægger afgørende vægt på ligestillingen, så offentlig trafik ikke må udnytte sin særstilling i konkurrencen med private transportvirksomheder.

Mit parti er af den opfattelse, at når det drejer sig om rutebilanlæg — hvad enten det er statens eller andres — bør der i modsætning til ved jernbaneanlæg overhovedet ikke være adgang til fri ekspropriation uden en speciel lov for det enkelte tilfælde. En jernbanestation må ligge, hvor skinnerne ligger — dér er rent ud sagt ikke meget at raffe om — men ved placeringen af rutebilstationer kan og må man lempe sig så vidt muligt efter forholdene. Er alle andre muligheder udelukket og ekspropriation uundgåelig, må det være folketinget, der træffer afgørelsen i det enkelte tilfælde; her er der ikke nogen tvingende praktisk nødvendighed for at give grønt lys for en ministerafgørelse. Det kunne blive et farligt skridt på vejen til en udvanding af ekspropriationsinstituttet og af folketingets ret og pligt efter grundloven til beskyttelse af den private ejendomsret.

Jeg kan derfor i forstærket grad tilslutte mig det ærede medlem hr. Thestrups betæneligheder, der vel i det store og hele havde nogenlunde samme sigte som det, jeg har givet udtryk for, men som særlig var koncentreret om lovforslagets § 1, stk. 2, der jo indeholder en lang opregning af forskellige områder, hvor man vil give ministeren frie hænder; og betænelighederne bliver jo ikke mindre af, at det af bemærkningerne fremgår, at denne opregning ikke engang skal betragtes som udtømmende.

Mit parti kan altså ikke tilsiige fuldkommen tilslutning til lovforslaget i den foreliggende skikkelse, men det er jo muligt, at det gennem udvalgsbehandlingen undergår sådanne ændringer, at også vi ud fra vor

gentagne gange udtalte sympati for det, der er praktisk, alligevel ender med at kunne give vor tilslutning.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for den tilslutning, der i det store og hele er givet til lovforslaget.

Jeg forstod, at den ærede ordfører hr. Johan Asmussen havde flere betæneligheder end de øvrige, men der var dog ikke tale om nogen almindelig afvisning af forslaget.

Til det ærede medlem hr. Thestrup vil jeg gerne sige, at vi har anset det for at være praktisk at formulere § 1, stk. 2, sådan som det er gjort i lovforslaget. Det afviger, så vidt jeg kan se, i det store og hele ikke fra de årlige ekspropriationslove, vi har haft, hvor fremgangsmåden har været den samme; men det er jo klart, at det kan drøftes i det udvalg, jeg forstår det ærede medlem ønsker nedsat.

I anledning af det ærede medlem hr. Johan Asmussens bemærkninger vil jeg gerne sige, at vi jo hvert år har gennemført en lovgivning på dette område. Før vi fik loven om fremgangsmåden ved ekspropriation, ønskede man fra forskellige partiers side kun at give denne lov for ét år ad gangen, men ved forhandlingen i fjor om loven om fremgangsmåden ved ekspropriation kom fra adskillige ordføreres side den betragtning frem, at når man nu havde fået denne nye lov, ville det være ønskeligt med en permanent lovgivning, så vi ikke hvert år skulle komme med det samme lovforslag, for det gik jo i reglen sådan, at det her i tinget blev behandlet på den måde, at der blev sagt et par bemærkninger, og så gik sagen uden udvalgsbehandling glat igennem.

Nu er det jo muligt, at det ærede medlem hr. Johan Asmussen ikke har fulgt begivenhederne på dette område. Det er der ikke noget at sige til, det ærede medlem er jo ny herinde; men jeg ved i hvert tilfælde, at i de snart 10 år, hvor jeg har haft den ære at være minister for offentlige arbejder, har der ikke, så vidt jeg erindrer, under dette lovgivningsarbejde været en eneste sag, der har givet anledning til diskussion, hverken i ministeriet eller her i folketinget. Jeg synes alligevel, det er et vidnesbyrd